

Alberdomsforførgelsesklasse, hvor han efter al Sandsynlighed ikke faar Brug derfor, medens han, naar der kommer en trang Tid, naar han staar uden Arbejde eller hjemløses af Sygdom, helst skulde have en Sparekilling at ty til og bruge. Vi kunne, tror jeg, være temmelig visse paa, at for hvad der spares af Stat paa Sukker, hverken vil eller kan der staffles nogen Forførgelse for Alberdommen. For at affrætte fra Bruagen af Olfkatten til Fordel for Sitring af Alberdommen har den ærede Ordfører gjort et nyt Forsøg paa at bortestamotere Sagens Kærne. Han siger, at det er ikke en Olfstat, her er Tale om; nej, det, hvorom der er Tale, er at anvende Skatten paa Sukker, Petroleum og Ris til Gavnst for en Alberdomsforførgelse. Han er i den Grad sikker paa — han har det vel fra sine nye Forbindelser — at Loven vil gaa igennem, saaledes som han ønsker det, at han forbyder os andre at leve i den Tid, vi leve i, og tale om den Stat, det faktisk drejer sig om at paalægge. Han siger, at det er kun Sukker-, Ris- og Petroleumskatten, der skal anvendes til Alberdomsforførgelse. Jeg vil dertil sige, at der er det lille Retfærdighedsmoment tilbage, at der kan være en Del af os, der ikke under nogen Omstændighed ville stemme for Olfkatten for at lette de mere bemidlede deres Sukkerforbrug. Der er nogle, mulig kun nogle faa, som ville stemme for Olfkatten, naar man derved kan sikre de mindre bemidlede Alberdom, men ved denne Bortestamotering af de fattigste Forhold kan han i alt Fald ikke paahvde os, at vi skulle gøre det for andre Djemedes Skyld. Jeg vil tillade mig at anbefale varmt, at skulle vi gaa saa vidt, at vi paalægge en stor Del af vore mindre bemidlede Medborgere en stor Stat, en saa usforholdsmæssig stor Stat, at den ikke findes, saa stor tror jeg, i noget Land undtagen i Grækenland, hvor Olfet er en fuldstændig Luftsudrifi, men den almindelige Befolkning drikker Vin, saa skal Skatten anvendes til et saadant Formaal, at vi kunne se vore Medborgere frit i Opnene og sige: Ved dette store Stattepaalæg paa de mindre bemidlede, bør vi sige, at vi ikke havde haft til Hensigt at redde os selv nogle Smuler eller forbedre vore egne Livsvilkaar. Som det nu foreligger fra det relative Flertals Haand, kunne vi ikke sige det, thi det er et Faktum, at den største Del af de mere bemidlede i Købstæderne og de fleste af Mellemstanden paa Landet tjene ved denne Stat, men de mindre bemidlede i Byerne tabe. Min ærede Sidemand til venstre vil, at vi alene skulle tænke paa dem, der drikke 20 Bajere om Dagen, men det nytter ikke at

tale om dem, der drikke 14 og 20 Bajere; Olfkatten kommer ikke ind ved dem, men ved de Hundrede Tusinder, der have et jævnt Forbrug. Jeg paastaar, at det i den væsentligste Grad er dem og ikke Druffenbøltene, der ville bringe de 6—7 Millioner i Kassen; jeg tror, det er dem, der have et jævnt Olfforbrug, vi ramme, og det er deres Køber og Børn, der mulig ville faa mindre at spise. Om dette vil ste, eller om de ville indfrænte deres Olfforbrug, er der ingen af os, der veed, men skulle vi ramme dem, saa lad os i alt Fald være sikre paa, at det kommer dem eller i alt Fald den store Arbejderbefolkning til Gode. Derfor vil jeg varmt anbefale Tinget at stemme for det af et Mindretal stillede Forslag. Der er sagt, at det er et Forslag, som er indbragt for at spænde Ben for Flertallets Forslag. Dertil vil jeg sige, at er der noget Forslag, som har vore Hjertener for sig, og som har vore Vælgere bag sig, saa er det dette Forslag. For der var tænkt paa at indbringe dette Forslag, har jeg været paa 50 Møder rundt om i Landet, og der har jeg set, at dette Emne mere end noget andet har interesseret Vælgere. Det var det, de ønskede frem, og de spurgte, hvad vi ville gøre, for at de ikke skulde komme paa Fattighuset i deres Alberdom. Jeg maa her tage lidt Afstand fra det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgkreds (Falkenstjerne), til hvem jeg ellers kan slutte mig. Han er nu ganske overordentlig tilfreds med Forhandlingspolitikken, som den hidtil er ført. Jeg skal ikke videre beklage mig over denne; men jeg tror, at naar Olf-Sukkerloven er kommen frem og overhovedet har kunnet haabe paa nogen Støtte, er det, fordi der hos et stort Antal af Tingets Medlemmer har været en Følelse om, at naar vi ikke i dette Øjeblik kunde, som vi ønskede det, ved en kraftig politisk Aktion kæmpe den politiske Kamp ud, saa var det ikke nok, at vi gav os af med mindre Lovforslag, hvor vi aldrig kunde haabe at føre noget stort eller væsentligt igennem for Demokratiet, og saa var det ønskeligt, at der kom større Forslag frem, som kunde gribe Sindene, og som kunde forene os og gøre Indhug i vore Modstanderes Rækker. Det er denne Stemning, som det ærede Medlem fra Stege har bruat. Og ligesom vi have set ved § 64 i Fattiglovsforlaget, at det blev et Surrogat for den store Alberdomsforførgelseslag, saaledes er ogsaa det Forslag, som vi her forhandle, nemlig Forslaget om Skatteomlægningen, blevet et Surrogat for en virkelig demokratisk Programpolitik, der kunde samle os om sig; og det er derfor, at det er lykkedes det ærede Medlem fra